

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző:

Cím: *Egy gombostű sem tűnik el a budapesti tüzek zűrzavarában*

Forrás:

Magyarország

3n

(Hely)

1925. 4. 10.

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Old.)

Osztályozás

Tárgy

614.84

Hely

Idő

"1925"

Személy

Egy gombostű sem tűnik el a budapesti tüzek zűrzavarában

Vészjelzés után 30 másodperccel már oltásra rohannak a tűzoltó-szerelvények. — Harminc éve költözött a fővárosi tűzoltóság a Kun uccai laktanyába

(A Magyarország tudósítójától.) Most harminc esztendeje, hogy a tűzoltóság az Eskü térről költözött a Kun uccai laktanyájába. 1895-ben foglalta el a központi tűzország a Kun uccában épült és minden követelménynek megfelelő új laktanyát. Addig a belvárosi római katolikus parókiával voltak egy fedél alatt. Ahol most az Erzsébethíd pesti hídfője van, ott állott az egyemeletes ház. A földszint és a pince a tűzoltóké volt, az emelet pedig a belvárosi parókiáé és míg lent örökös gonddal óvták a pestiek vagyonát, biztonságát a tűz elől, addig az emeleten is nemes dolgokkal foglalkoztak: illusztrus művész- és íróársaság járt a 70-es évek végén és a 80-asok elején Schwendtner plébánoshoz és ebben a társaságban gyakran megfordult Liszt Ferenc is.

Az Eskü téren azonban mégsem volt meg a tűzoltóságnak a fejlődési lehetősége. Annál inkább lendületet vett azután a fejlődés, amikor átkerültek a Kun uccába. Pompás, tervszerű elrendezés és berendezés várta itt a tűzoltókat, tágas udvar, mászóház, alkalmas műhelyek és a harminc esztendőből alig múlt el olyan esztendő, amelyben jelentős lépéssel ne haladtak volna a nagy világvárosi tűzoltóság kiépítése felé. Kézifecskendőkkel, nem éppen praktikus szerkocsikkal költöztek át az új helyre és

ma már automobilos, motoros monstrumok állnak a szertárban minden pillanatban indulásra készen,

hogy percek alatt elérjenek a vész színhelyére és a záporosónél is bővebb zuhatagot öntsenek ki magukból. A vészjelzéstől számított 25—30 másodpercen belül már kitarulnak a laktanya kapui és ha szükség van rá, egyszerre hat ajtón

is indulhatnak a szerelvények.

A harminc esztendővel ezelőtti gárdából már csak Breuer Szilárd főparancsnok áll a tűzoltóság szolgálatában, utána következnek a 27 év óta szolgáló Blasnek Hugó parancsnok, de ő már a Kun uccában lépett a tűzország kötelékébe.

A technika, az emberek megváltoztak, kicserélődtek ezalatt a harminc esztendő alatt, csak egy nem változott: a szellem. Jöhettek nehéz idők, háborúk, forradalmak, nélkülözések, a tűzország minden egyes tagja ugyanazzal az önfeláldozó lelkesedéssel végzi terhes szolgálatát, mint a régi jóidőkben. S bármennyire is igyekszik a budapesti tűzoltóság újat tanulni, elsajátítani a világvárosok tűzoltóságától, elsősorban a newyorki tűzoltóságtól, egyet nem tanultak meg.

Newyorkban ugyanis az a szokás, hogy egy-egy tűz után a tűzoltók »emléket« visznek magukkal.

Sokszor valóságos veszekedés folyik az emlékek kiválasztásánál, mert természetesen mindenki a legértékesebb holmit magának akarja. A lakosság tehetetlen ezzel a szokással szemben, hiszen a legtöbbször eltávolítják lakásáról, amíg a tűzoltók dolgoznak ott és mire visszaengedik, lakásából már eltűntek az érték-tárgyak. Ezzel szemben

a budapesti tűzoltóság különös gonddal ügyel arra, hogy a tüzek zűrzavarában egy gombostű se tűnjön el

és amikor egyszer kitudódott, hogy két tűzoltó az égő ház padlásáról félsonkát magával vitt (a sonka különben áldozatul esett volna a tűznek), a két tűzoltót, noha tizennyole éve szolgálták már, rögtön elbocsátották.

Az utóbbi években a közönség bizalma sok minden intézmény iránt megingott, de a mentők mellett még a tűzoltók dicsekedhetnek azért, hogy változatlanul vakon bízik bennük a közönség. A mindent kikezdő pesti kritika a tűzoltók nehéz munkáját tiszteletben tartja. A harminc esztendő történetének talán nem is a rohamos fejlődés a legszebb lapja, hanem az, amelyet a tűzoltóság szellemének és a közönség bizalmának változatlansága díszít.